

21. Grünbaum Jenő	40. Rózsási János
22. Hartmann Jenő	41. Rómer Ervin
23. <u>Halasi</u> Mór	42. <u>Reikmann</u> Ignác
24. <u>Kaisler</u> Zoltán	43. Rót József
25. Kanzler Dezső	44. Schlissermajer Mór
26. Koltai József	45. Schlesinger Ármin
27. <u>Kun</u> Ferenc	46. Schwarz Elemér
28. <u>Kraus</u> Ignác	47. <u>Sévek</u> Ferenc
29. Kulcsár Bertalan	48. Stern Izidor
30. Klein Jakab	49. Schatz Aranka
31. Katz Lévi	50. Stark Izidor
32. <u>Lówi</u> Sándor	51. <u>Szinai</u> Dávid
33. Ladner Szerén	52. Szinai Mór
34. Láji Rózsi	53. <u>Szőnyi</u> Adél
35. Lewwi Izsák	54. Szőnyi Vilmos
36. Müller Herman	55. <u>Weis</u> József
37. <u>Neuwirt</u> Ábrahám	56. Weckerman Mór
38. Polacsek Ignác	57. Weinberger Ignác
39. <u>Rósenblück</u> Ármin	

GÖRBEDI MIKLÓS

AZ ISKOLAI RAGADVÁNYNEVEK GYŰJTÉSE ÉS FELDOLGOZÁSA

Szilárd meggyőződésem, hogy mióta iskolák és diákok vannak, van iskolai ragadványnév is. Jókedvükben kedélyeskedésből vagy tréfás kötekedésből, bosszúságukban gúnyolódásból vagy éppen lenézésből, de mindig szerették hivatalos nevüktől eltérően megnevezni egymást, illetőleg nevelőiket tanulóink. Tökéletesen igaza van neves névkutatóknak -- KÁLMÁN BÉLA akadémikusnak -- abban, hogy „Melegágya a ragadványnévnek az iskola, ahol a diákok osztálytársaik és tanáraik egy részét ragadványnéven nevezik" /A nevek világa. Bp., 1967. 103/. A bizonyító adatok százait tudnám e megállapítás igazolására említeni saját rohodi gyakorlatomból is, most mégis néhány szemé-

lyes vonatkozású példát idézek inkább, mert úgy vélem, az ilyen személyes természetű bizonyítás mindig hatásosabb, mint a másodkézből vagy írásos forrásból merített érvelés.

Harmadik osztályos tanuló voltam 1940-ben a szamoszegi református elemi iskolában, amikor legelőször találkoztam az iskolai ragadványnévvvel. Itt ugyanis engem senki sem nevezett Balogh Lászlónak ekkor, hanem tanítónak és osztálytársnak egyaránt és egyszerűen csak Maxi voltam. Ne gondoljanak persze a mai bokáig érő női ruhadarabra! Ellenkezőleg! Az elnevezés alapját apró termetem és a latin eredetű szó 'nagy' jelentése közötti ellentmondásból fakadó tréfa adta. Hogy ez a név találó volt, bizonyíték rá mai termetem, mely azóta sem cáfolta meg ennek a névadásnak a jogosságát. Egyetemista koromban a vogul nyelv iránti erős vonzódásom miatt Bata Imre évfolyamtársam tréfás ötlete alapján lettem a legvogulabb magyar. Mintegy folytatásként, rokon nyelvünknek ez a szeretete ragasztotta rám aztán kezdő tanár koromban az újabb iskolai ragadványnevet is. 1955-ben tiszaföldvári gimnazistáim körében Obul lettem. De ma is állítom, hogy joggal! A vogul nyelvről és népről itt én annyit meséltem diákjaimnak, hogy engem a vogul szó ogul változatán keresztül csak a kalendáriumban is megtalálható, és az előbbiekhöz hangzásban közelálló Obul néven nevezhettek tiszaföldvári tanítványaim. Nem lehet csodálkozni azon, hogy mikor 1970-ben Rohodra kerültem, az ilyen iskolai ragadványnevekből hamarosan egy egész pályamunkára valólt gyűjtöttem össze honismereti szakköröm tagjaival.

Az iskolai ragadványnév tehát valóban bőven megtalálható mindenhol. Értékelésük azonban névkutatóink körében nem egyszerű. A felnőttek között is használatos ragadványnevek tapasztalatainak párhuzamai alapján egyes kutatóink óvatoskodva ugyan, de erősen leértékelik az iskolai ragadványneveket; mások pedig óvatatlanul a kelleténél nagyobb jelentőséget tulajdonítanak nekik. KOVALOVSZKY MIKLÓS például annyira jut ebben az óvatoskodásban, hogy szinte már a r a g a d v á n y - n é v elnevezést is majdhogy megtagadja tőlük, mondván, hogy „legfeljebb idézőjelben alkalmazható” az iskolai ragad-

ványnevekre /Ragadványnevek az iskolában. Köznevelés 1969. 24. sz. 19/. Az ilyen megállapításoknak aztán megvan a maga hátulütője. MIZSER LAJOS például, hivatkozva az előbbi felfogásra, már nem is iskolai ragadványnevekről beszél munkájában, hanem diáknevekről, bővítve az új kifejezéssel az amúgyis zűrzavarosan bőséges terminológiát /A diáknevekről. Nyr. 95: 40/. GUTTMANN MIKLÓS személyében pedig olyan próbálkozással is találkozunk, amelyik azzal igyekszik érvelni, hogy míg az iskolai ragadványnév véges, azaz néhány iskolai tanévhez kötött, addig a felnőttek ragadványneve „örök érvényűen az egyéné” /Ragadványnevek az általános iskola felső tagozatos tanulójának köréből. Nyr. 97: 57/. Feledi persze azt, hogy a felnőtt ragadványneve is véges, ha az elnevezett megválik a nevet adó és használó közösségtől. Az ellenkező végre, az iskolai ragadványnevek túlértékelésére BERÉNYI ZSUZSANNA munkáját idézhetem. Ő azt vallja, hogy „Az iskolai ragadványnevek gyűjtése olyan nagy mennyiségű nyelvi anyagot tár fel, hogy feltétlenül számítógépre van szükség a feldolgozásához” /Az iskolai ragadványnevek gyűjtése. Nyr. 96: 419/. Hát itt azért még nem tartunk! E végletek felé hajló kutatók mellett kerülnek persze olyanok is, akik tárgyilagos megállapításaikkal sugallmazzák, hogy mihez kell igazodnunk, -- mint például BACHÁT LÁSZLÓ főiskolai tanár is. Szerinte: „A gyermekek és felnőttek ragadványnevei között elég sok különbség található. Ezek a különbségek azonban a lényegét nem érintik...” /A ragadványnevek néhány problémája. NyttudÉrt. 70. sz. 134/. Ez pedig végeredményben azt jelenti, hogy az iskolai ragadványneveket is besorolhatjuk a személyneveknek abba az alcsoportjába, ahová a felnőttek ragadványnevei kerültek, s gyűjtésük és feldolgozásuk is azokhoz hasonlóan történhet, legfeljebb jelezniük kell a nemzedékbeli különbséget.

Az iskolai ragadványnév ugyan nem tantervi anyag az általános és középiskolákban, kényes jellegük miatt gyakran problematikus a velük való foglalkozás is, de mindezek ellenére nem lehet lemondani róluk, mert művelésük nem csak lehetséges,

hanem cél- és szükségszerű is. Természetesen nem tanítási órákra gondolok itt, hanem csak tanórán kívüli iskolai foglalkozásokra, mint amilyen például a nyelvi vagy honismereti szakköri foglalkozás. Az iskolai ragadványnevek tanulók által történő gyűjtésének, ahogy ezt már egy 1981-es nyíregyházi előadásomban is jeleztem /A szakköri tulajdonnév-kutatás hatása az iskolai nevelő-oktató munkára. Kézirat/, kettős haszna van: pedagógiai és tudományos. Pontos és módszeres gyűjtőmunkával már az általános iskoláskorú gyerekek jó forrásanyagot szolgáltathatnak a névtudomány számára; a gyűjtőmunka tevékenységi folyamata pedig hatásos és motiváló eszköze lehet nemcsak az értelmi nevelésnek, hanem szinte valamennyi nevelési területnek, mint például az esztétikai vagy komplex-nevelésnek.

A tanulói gyűjtőmunka mikéntjére, módszerére szakirodalmunk sok lehetőséget kínál. Az eddig idézett szerzők munkáiban meg is találhatja az érdeklődő ezeket a kínálatokat, de azt én is elmondhatom, hogy általános gyakorlat az szokott lenni, hogy kérdésekből összeállított gyűjtőíveket adnak a tanulók kezébe. Bevallom őszintén, én ennek a kérdőíves módszernek nem vagyok híve általános iskolai vonatkozásban, de ennek ellenére két ilyen gyűjtőívet mégis bemutatok tájékoztatásul.

BERÉNYI ZSUZSANNA /Nyr. 96: 415./ például a következő tíz kérdésből álló összeállítást adta tanítványai kezébe:

1. Mi a neved? Melyik osztályba jársz?
2. Miért neveztek el így?
3. Születési év, nap, hó, hely.
4. Édesapád neve, foglalkozása.
5. Édesanyád neve, foglalkozása.
6. Testvéreid neve. Hogyan szólítják őket?
7. Otthon hogyan becéznek?
8. Az iskolában hogyan becéznek? Miért?
9. Iskolatársaid közül kinek van beceneve, és miért hívják így őket?
10. Miért szoktátok becézni egymást?

Ennek a kérdés-összeállításnak szerintem rengeteg hibája van, és ezek közül kettő sarkalatosan kiemelkedik: sok a kérdések száma, és a kérdések „önvallomást” kívánnak a gyerekektől. Hibák ezek azért, mert a sok kérdésbe belefullad a 12--14 éves gyerek, de azt sem várhatjuk az ilyen korú gyerektől, hogy az általában gúnyos tartalmú iskolai ragadványnevét adatolva bevallja. Ezt ritkán engedi meg a szégyenérzete. A kérdések mennyiségének csökkentése és személytelensége miatt, no meg a nevek érzelmi tartalma iránti érdeklődéséért is, sokkal használhatóbb GUTTMANN MIKLÓS /Nyr. 97: 55./ következő összeállítása:

1. A tanuló neve, osztálya.
2. A nevéen kívül milyen ragadványneve-, nevei vannak?
3. Mi az oka, hogy a nevéen kívül más nevet, neveket is kapott?
4. Haragszik-e a kapott névéért, nevekéért?

Ahogy már említettem, én viszolygok ilyen gyűjtőíveket a tanulók kezébe adni, s így rohodi gyűjtésünkör sem adtam. Alkalmazott módszeremet, ha mindenképpen meg kell határoznom, talán a p á r h u z a m o s - s z a k a s z o s m ó d - s z e r kifejezéssel tudnám jelölni. A p á r h u z a m o s itt azt jelenti, hogy azonos feladatot kapott, de egyéni megoldásra minden tanuló; a s z a k a s z o s nevezet pedig arra utal, hogy az egész feladatnak mindig csak egy részegységét kapták tanítványaim. Gyakorlatomban az alábbiak szerint realizálódott ez a módszer:

Az első szakaszban valamennyi tanuló azt az egyetlen feladatot kapta, hogy egyénileg gyűjtse össze, jegyezze fel azokat a ragadványneveket, amelyek a rohodi tanulók körében használatosak. Ezen túl csak annyit kellett följegyezni, hogy hanyadik osztályos és ki a név viselője. Mikor ezzel az egyéni részmunkával elkészültek tanítványaim, mindenki írólap nagyságú papírlapokra kicédulázta a saját gyűjteményét. Ekkor tehát a cédula balsarkán címszószzerűen és aláhúzással kiemelve csupán az iskolai ragadványnév állott az utána zárójelbe tett elnevezett névével és osztályának jelzésével.

A második szakaszban azt az újabb feladatot kapták tanítványaim, hogy derítsék ki a már felgyűjtött és kicédulázott nevek keletkezési körülményeit ugyancsak egyéni munkával. Tehát most azt kellett kutatni, hogy az egyes nevek kialakulásának mi volt az indítéka, alapja, esetleg ki volt az elnevező. E rész munka eredményét aztán a tanulók egyes sorszámmal rávezették a megfelelő cédulájukra a címszó alá.

A harmadik szakaszban arra kellett választ keresni, hogy a följegyzett neveknek milyen az érzelmi tartalma, haragszik-e érte az elnevezett, tetszik-e neki, vagy esetleg közömbös iránta. Kettes sorszámmal aztán ezek az újabb adatok is a cédulákra kerültek.

A negyedik szakaszban a név használati köre iránt érdeklődtünk. Ki kellett deríteni, hogy csak rajon, osztályon, iskolán belül használják-e a nevet, vagy kint a községben is; csak a tanulók ismerik-e, vagy a tanárok és falubeli felnőttek is. Hármassal azt is rávezettük a cédulákra a rész munka végén.

Az ötödik, egyben utolsó gyűjtési szakaszban kapták tanítványaim a legnehezebb részfeladatot. Arról kellett most adatokat szerezni, hogy a följegyzett nevek eredeti formát mutatnak-e, vagy valamilyen változási folyamat eredményeként alakultak-e ki. Itt bizony kevés adatunk került, de ami összegyűlt, szinte a legtanulságosabbnak mutatkozott. Négyes sorszámmal ezeket is a cédulákra írtuk.

Tanítványaim gyűjtőmunkája ezzel ténylegesen be is fejeződött. Így minden tanulónak megvolt a saját, kicédulázott névanyaga a szükséges adatokkal együtt. Most már a rendezési munka következett. Itt nem kellett tanítványaimnak egyebet tenniük, mint betűrendbe szedni a cédulákat. Mikor ezzel kész voltunk, a sok egyéni anyag egyeztetése alapján elkészítettük közösen a végleges cédulákat egy példányban. Ezekre már két újabb adat is rákerülhetett. Az egyéni cédulák egyeztetése közben ugyanis kiderült, hogy egyes tanulók több ragadványnevet is viselhetnek. Ezekre utalásokkal hivatkoztunk a végleges cédulákon. De megmutatkozott olykor az is, hogy egyetlen

név eredetére több névmagyarázat is lehetséges. Ilyenkor a cédulák kettes sorszama után betűjellel elkülönítve beírtuk a felbukkant névmagyarázat-változatokat. E kiegészítő munka után legépeltük adattárunkat, és pályamunkaként elküldtük az Országos Néprajzi és Nyelvjárási Gyűjtőpályázatra.

Az itt részletezve elmondott módszer segítségével gyorsan és gördülékenyen végezhattük munkánkat, s hogy hallgatóim előtt is áttekinthetőbb legyen az egész, most megpróbálom súlypontozva összegezni a lényegét:

1. szakasza: A név nyelvi alakjának lejegyzése.
- I. 2. szakasza: A név indítékának felkutatása.
- A gyűjtési időszak 3. szakasza: A név érzelmi tartalmának kiderítése.
- időszak 4. szakasza: A név használati körének adatolása.
5. szakasza: A névalakulás folyamatának rögzítése.
- II. 1. szakasza: A cédulák betűrendbe szedése.
- A rendezési időszak 2. szakasza: Utalás a több nevet viselőkre.
- időszak 3. szakasza: A névmagyarázat-változatok rögzítése.

„Jó bornak nem kell cégér!” -- ezt tartja ugyan a közmondás, én mégis cégérezem módszeremet egy kis kommentálással. Úgy vélem, indokolnom kell, miért szakaszos és miért párhuzamos.

Hosszú évek tapasztalata alapján az a meggyőződés alakult ki bennem, hogy általános iskolás korú gyermekeinket az egyszerre kapott sok szempontú feladat nem gondolkodásra készíti, hanem inkább megzavarja. Nem tud biztosan koncentrálni, felcseréli a megoldások sorrendjét, s így legtöbbször jó képessége ellenére is kétségessé, esetlegessé válik feladatmegoldása. Szakaszosan adott részfeladataimmal én az ilyen zavaró tényezőt zártam ki.

A párhuzamos feladatmegoldásokat viszont már a teljes ségre való törekvés szándéka igényelte. Az iskolai ragadványnevek érzelmi tartalma igen gyakran a gúny, lenézés, megalázás. Az ilyen tartalmú neveket önmagáról és szűkebb baráti köréről ritkán vallja be adatolva a 12--14 éves gyerekek. De ezt nem is kívánhatjuk tőle! Annak azonban kicsi a valószínűsége,

sége, hogy 15--20 gyerek ugyanazokat a neveket hallgassa el egyéni gyűjteményében. Ha egyik tanuló egyéni cédulájáról tehát néhány név hiányzik, előkerül összesítéskor, egyeztetéskor a másikéről. Így tehát a párhuzamos egyéni munka biztosítéka lehet a felgyűjtött névanyag teljességének.

Előadásomban eddig a gyűjtő és adattározó munkáról szóltam. Mielőtt rátérnék a gyűjtemények feldolgozását ismertető fejtegetésekre, engedjék meg, hogy bemutassak még egy olyan névcikk-cédulát, amelyet tanítványaimmal készítettem. Cédulánk a már ismertetett szempontok figyelembevételével ilyen volt:

Kászi /Szegedi Ilona 7. osztály/

1. Az elnevezésre azért volt szükség, mert az osztályban több hasonló nevű tanuló volt. Kis termete alapján előbb a Kis Szegedi nevet kapta valakitől, s később ebből alakult ki a Kászi forma.
2. Az elnevezett nem haragszik a név miatt, inkább még tetszik neki.
3. Tanárok és tanulók, sőt a falubeli felnőttek is ismerik és használják a nevet.
4. A Kis Szegedi névből írásban K. Szegedi lett, amit aztán Ká Szegedi-nek ejtettek. Ezután a Szegedi családi név első és utolsó hangját összevonták szi-nek, s ezt a Ká-hoz kapcsolva: Ká+szi, kialakult a Kászi forma.

Az igazság kedvéért itt megjegyzek még annyit, hogy a tanítványaim által készített cédulák egyikén sem ilyen megfogalmazásban szerepeltek az adatok, hanem terjengős, nehézkes mondatfűzésekben. Ez a fogalmazás már az én sugallmazásomra történt a végleges cédulák elkészítésekor. De végeredményben pedagógusok vagyunk, és azért vagyunk pedagógusok, hogy irányítsuk, segítsük, tanítsuk diákjainkat. Ez történt itt is.

Ezekután B.GERGELY PIROSKA szavaival bevezetve, hadd térjek rá a feldolgozás lehetőségeinek vázlatos ismertetésére!

Neves kolozsvári névkutatónk a következő idevonatkozó megállapítást teszi: „A névkutatásban is elsődleges fontosságú a rendszerszerűség szem előtt tartása, a névállománynak mint olyan rendszernek a felfogása, amelynek tagjai, az egyes névtípusok, összefüggésben állnak egymással, változásaik kölcsönösen befolyásolják egymást” /Újabb szempontok és módszerek a személynévkutatásban. NyIrK. 1966. 2. sz. 389/. E megállapítás szerint tehát a feldolgozás gyújtópontjában a nevek összefüggéseire épült szisztéma áll. Ez viszont figyelmeztet arra, hogy diákjainkra ilyen feldolgozásokat már nem igen bízhatunk. Nekik meg kell elégedniük a gyűjtéssel és az adattárolással. Annak viszont nincs akadálya, hogy a tanárok foglalkozzanak ilyesmivel, sőt névtudományunknak csak hasznára válna, ha minél többen kedvet kapnának az iskolai ragadványnevek feldolgozásához.

Azok az összefüggések, amelyekre építve feldolgozó munkánkat elvégezhetjük, sokféleséget mutatnak. Lehetnek mennyiségi, szerkezeti, tartalmi stb. jellegűek, s így feldolgozásunk is többféle lehet ennek alapján.

Egyik ilyen, talán legegyszerűbbnek látszó feldolgozási lehetőség az, amikor aszerint vizsgáljuk és csoportosítjuk névanyagunkat, hogy hány elemből, szóból állnak az egyes nevek. A gyakorlati tapasztalat ugyan azt mutatja, hogy iskolai ragadványneveink nagyobb többsége egyetlen szóból áll, de azért kerülnek több szóból álló nevek is közöttük. Az e g y - e l e m ű Dagi, Csárli, Gilizta stb. adatok mellett felbukkannak a k é t e l e m ű Grisa őrmester, Kis Szegedi, Néger baba stb. adatok is, s ezek már lehetőséget kínálnak egyfajta csoportosításra.

Mutatósabb rendszerezést végezhetünk viszont akkor, ha a neveknek nem az elemeit, hanem az érzelmi tartalmát, azaz f u n k c i ó j á t , vesszük csoportosítási alapnak. Rohodi adataimmal szemlélítve a Mini név például határozottan b e c e n é v n e k minősül kedveskedő tartalma miatt, a Hájbár pedig már a g ú n y n é v csoportjába kerül csúfolódó jellege alapján, a már említett Kászi név viszont közömbös érzelmi

tartalma miatt a pusztán megkülönböztető név típusába sorolható. E funkcionális szempontú feldolgozással kapcsolatban föltétlenül meg kell említenem, hogy az iskolai ragadványnevekre az érzelmi túlfűtöttség jellemző, s így nem kell meglepődnünk, ha rendszerezésünkben túlteng a becenév és gúnynév, s kevés lesz a megkülönböztető név.

Névfeldolgozó-gyakorlatunkban leginkább elterjedt az a forma, mikor nyelvtani indítékú a rendszerezésünk. Ennek általában három fajtáját műveljük.

a/ Ujabban terjedőben van KÁLMÁN BÉLÁnak egy régibb keletű javallata alapján a nevek szófajszerinti rendszerezése /vö. MNyj. VII; 41/. Itt a csoportosítás alapját az adja, hogy a vizsgált ragadványnév melyik nyelvtani szófajhoz tartozik. A Csárli, Gilisztá például főnév, illetőleg személynév és köznév; a Dagi, Pipás már melléknév; de kerülhet ige is: Perceg vagy igenév: Lebegő.

b/ Rendszerezésünknek nyelvtani értelemben vett alaktani, esetleg szerkezetani alapja is lehet. Ilyenkor azt vizsgáljuk a nevekben, ha azok egyeleműek, hogy a l a p s z óból vagy t o l d a l é k o s s z óból alakultak-e. A Cigány, Róka, Strucc stb. nevek toldalék nélküliek; a Hájás, Pipás, Pöttyös stb. nevek viszont már képzett szóból alakultak. A többelemű nevek esetében a szerkezeti viszonyt is figyelembe kell venni. Így a Kis Szegedi név jelöletlen jelzős szerkezet, a Csuenláj csemetéje név pedig jelölt birtokos szerkezet.

c/ Feldolgozásunk szempontja a nevek köznévi jelentése is lehet. Itt rendszerezésünk azon a tényen épül fel, hogy a név és az elnevezett között mindig olyan valóságos kapcsolat van, amit a név közzói jelentésével kifejezésre is juttat. A Sunyi nevet csak alattomos természetű, a Rozsdás nevet csak vöröshajú kaphatja. Ezek alapján ilyen főcsoportok alakulhatnak ki a rendszerben:

1. Testi tulajdonságra utaló nevek.
2. Lelki tulajdonságra utaló nevek.
3. Eseményre utaló nevek.
4. Szokásra utaló nevek.
5. Szavajárásra utaló nevek stb.

A típusok részletezését megismerhetjük a már eddig is idézett szerzők műveiből, de ajánlhatom még „A szamoszegi ragadványnevek rendszere” című saját dolgozatomat is /MNyj. XII; 109--135/.

Annyit lezárásképpen hangsúlyoznom kell, hogy a rendszerezésnek ez a legutóbbi típusa szolgáltatja névtudományunk számára a legtöbb adalékot, s így művelése is a legáltalánosabb. A magam részéről viszont az olyan komplex-rendszerezéseknek vagyok a híve, amelyek egybefoglalják az összes, itt ismertetett feldolgozási lehetőségeket.

Ezzel én mondanivalóm végére értem. Búcsúzásként megköszönöm szíves figyelmüket. Hiszem, hogy az a Zala megye, amelyik a földrajzi nevek kutatásában úttörő módon olyan nagyszerűt alkotott, mint a „Zala megye földrajzi nevei” című kötet, egyéb tulajdonnevek kutatásában is életörő. Kívánok ebben az életörésben ifjú és idős kutatónak egyaránt kiemelkedő sikereket.

BALOGH LÁSZLÓ

A MAGYAR MESEI TULAJDONNEVEK KIS ONOMASZTIKÁJA

Néhány évvel ezelőtt összeállították a magyar népmesékben előforduló tulajdonnevek adattárát. /Pontosabban az adattár első részét, amely a legismertebb publikációkra terjed ki./

Ez a munka most is továbbfolytatódik, máris igazolható azonban néhány olyan sejtés vagy felismerés, amelyet korábban nem lehetett volna a r á n y s z e r ű e n is igazolni.

Noha a mesei stílus és poétika elidegeníthetetlen kelléke egyfajta sajátos mesei névadás, és ennek „meseszerű” voltát a kutatás mindig elismerte, voltaképpen soha nem kísérelték meg, hogy legalább néhány vonatkozásban megmagyarázzák a mesei nevek és névadás sajátosságait.